

Неговитѣ бурни вълни всѣки день поглъщатъ безброй жертви, разбити въ скалитѣ му, уморени въ буйственния кипежъ на яростта му!.. Но азъ трѣбва да продължавамъ. Повѣствователтъ, който се е наелъ да рисува живота, нѣма право да прѣмижава прѣдъ мрачнитѣ му страни; тѣ сж необходими и за искренната правдивостъ на изображението му, и за пълнотата на хармонията въ него — понеже нѣма картина безъ лучи и сѣнки, нѣма драма безъ вѣстории и страдания!..

Но да слѣдвамъ настоящата.

Докторъ Джанъ-Джанъ, заключи вратата задъ ханджиятъ и извади изъ пазвата си, съ мраченъ и злокобенъ видъ, единъ...

Да. извади единъ... моливъ!

И сѣдна при масата и написа съ растреперена ржка слѣдующата трагическа депеша:

„София, редакция вѣстникъ *Народъ*; копие: *Правдини*, *Новъ Гласъ*, *Народенъ Стражъ*, *Пръиорецъ* и семейство доктора Джанъ-Джанъ. Вчера докторъ Джанъ-Джанъ, при расходка изъ Родопи убитъ. Стайковъ“.

Депешата щеше да се прѣдаде утрѣ на телеграфа. Подписа, който носеше бѣше измисленъ.

Докторъ Джанъ-Джанъ прочете дваждъ и триждъ депешата.

— Да турж ли и отъ какво е убитъ? — помисли си той; — ла турж напимѣръ, че е падналъ отъ скала въ една пропастъ — не, това е много безинтересна смъртъ, па може да подозржтъ самоубийство, а азъ не желяж това; — да турж — отъ крушумъ на разбойници! Такава смъртъ ще ме направи симпатиченъ, но никаква идейностъ, ни борба нѣма въ нея... Ще кажатъ още на присмѣхъ. че крушума е билъ пустнатъ отъ ловчийска пушка срѣщу нѣкой заякъ, а попадналъ въ мѣсото на бѣдния Джанъ-Джана. Просто глупаво... Най-хубаво е да бждж жертва